

3 skyrius

Ir vėl gruodžio vidurys. Einant naujas pareigas, kažkaip nepastebimai pralėkė metai. Sablinas kaip ir anksčiau skrodė lavonus ir budėjo su operatyvinio tyrimo grupe, biuras veikė daugmaž ritmingai, taigi buvo galima pagalvoti ir apie gimimo dieną. Tiesa, šįkart gimtadienis ne jubiliejinis, dėl to ir nervų mažiau nei pernai.

Gimimo diena pasitaikė savaitės viduryje, ir Sergejus, kad bent kiek pasitaupytų jėgų ir žvalumo vakarui, užsisakė tik vieną skrodimą — nesudėtingą ir neužimantį daug laiko: pagyvenęs žmogus mirė namuose, visos diagnozės žinomos, visi duomenys iš gydančių gydytojų gauti. Iš ryto prozektoriumą užėmė gydytojai, kuriems teko skrosti keturis lavonus, atgabentus iš eismo įvykio vietos. Pagyvenusio vyriškio lavoną buvo numatyta tirti vėliau.

Visą pirmąją dienos pusę Sablinas tvarkė įprastus reikalus, džiaugdamsi, kad bent jau šiandien nekyla jokių netikėtų problemų. Pagaliau jam pranešė, kad prozektoriumas laisvas, ir galima ruošti lavoną skrodimui. Sergejus paprašė Svetlanos atnešti jam arbatos su džiovėseliais.

— Sergejau Michailovičiau, — kreipėsi ji, statydama priešais viršininką puodelį arbatos ir lėkštutę su penkiais džiovėseliais, — registratūroje jūsų teiraujasi kažkoks vyriškis.

— Kas? — nepatenkintas paklausė jis: Sergejus nemėgo, kad jį blaškytų tuščiomis kalbomis net ir prieš nesudėtingus skrodimus. — Kas nors iš giminaičių? Ar iš milicijos?

— Turbūt ne, milicininkus aš visus iš veido pažįstu, — net šiek tiek įsižeidė Svetlana. — Kažkoks keistuolis. Bet į giminaitį nepanašus, labai jau patenkintas atrodo. Ar pakviesti? Jis atsi-nešęs gražų maišelį, turbūt nori jus pasveikinti gimimo dienos proga.

— Tiek to, — linktelėjo Sablinas, — jeigu jau patenkintas, atvesk, tegul ir man nuotaiką pakelia.

Po kelių minučių Svetlana vėl atidarė duris ir į biuro viršininko kabinetą įleido maždaug trisdešimt penkerių metų vyriškį. Vyriškis buvo neaukštas, tvirtai sudėtas, vilkėjo odinę striukę su daugybe kniedžių ir kitokių metalinių detalių. Avėjo smailianosisiais aulinukais. Tipiška baikerių apranga.

— Su gimimo diena, Sergejau Michailovičiau! — garsiai ištarė lankytojas. — Čia jums nuo visų mūsų ir nuo manęs asmeniškai, prašom neatsisakyti!

Jis padėjo ant stalo priešais Sabliną ryškių spalvų maišelį, kuriame sudzingsėjo buteliai. Sergejus suprato, kad jį aplankė vienas iš tų motociklininkų, su kuriais jis prieš du mėnesius atsitiktinai susitiko.

— Ačiū, — tarė jis. — Kaip ten jūsų draugų reikalai? Pasveiko?

— Viskas gerai, Sergejau Michailovičiau! Aleksas kol kas šlubuoja, bet žvalus ir linksmas.

— O antrasis? Rodos, Maksas? Tas, kuriam blužnis plyšo.
Kaip jis?

Baikeris šyptelėjo:

— Rodos, irgi gerai. Sergejau Michailovičiau, argi jūs manęs neatpažįstate? Juk aš ir esu Maksas. Maksimas.

Sablinas įsižiūrėjo įdėmiau: iš tikrųjų tas pats. Gal šukuoseną pakeitė?

— Aš tikrai iš pradžių jūsų neatpažinau, — atsiprašė jis. — Atrodote pasikeitę.

— Na taip, — linksmi atsakė baikeris Maksas. — Plaukus nusidažiau. Ta spalva vadinasi „purvinas blondinas“. Turbūt todėl ir neatpažinot. O aš atėjau jums ačiū pasakyti. Jūs man labai pagalbėjot. Ligoninėje sakė, kad jeigu nebūtumėte suteikę pagalbos, man būtų šakės. Šiaip jau aš seniai išsiaiškinau, kur jus rasti, bet anksčiau nesirodžiau, nes norėjau su gimimo diena pasveikinti.

— O kaip sužinojote, kada mano gimimo diena? — nustebo Sergejus. — Kas jums pasakė?

Maksas atsainiai gūžtelėjo pečiais.

— Visada reikia mokėti susirinkti svarbią informaciją apie dominančius žmones. Argi ne taip?

Ir įdėmiai pasižiūrėjo į Sergejų. Na na, vaizduoji čia kažkokį ypatingą asmenį, pašaipiai pagalvojo Sablinas. Matai koks, svarbią informaciją moka surinkti! Ir dar apie dominančius žmones.

— Vadinasi, aš jums įdomus? — šaltai paklausė Sergejus. — Jaučiuosi pagerbtas tokiu aukštu mano kuklios personos įvertinimu. Ačiū už dėmesį ir dovaną. Viskas?

Baikeris nustebę į jį pasižiūrėjo.

— Sergejau Michailovičiau, negi jūs išsižeidėte? Taip ir žinojau! Dažnai lepteliu nei ši, nei tą ir įžeidžiu žmones. Na, atleiskit man, apsišikėliui? Mano liežuvis tikrai kaip mazgotė, pliurpiu nežinia ką, o paskui gailiuosi.

Sergejus staiga nusikvatojo — toks susikrimtęs ir kaltas atrodė baikeris. Maksas pradėjo jam patikti.

Sablinas pasižiūrėjo, kas maišelyje ant stalo. Taip ir yra — trys buteliai, visi skirtingi ir iš pažiūros nepigūs.

— Tai viskis, — pasakė Maksimas. — Geriausias, kokio tik mieste galima rasti.

— Mėgstate viskį? — tarsi paklausė Sergejus, galvodamas, ką dabar daryti su ta netikėta dovana: nusinešti namo ir progai pasitaikius gerti po taurelę pagal nuotaiką; pastatyti šiandien ant stalo, kai ateis keli svečiai; arba kam nors perdovanoti, pavyzdžiui, Svetlanai, kad ji per Naujųjų metų šventę turėtų gero alkoholio, nes pati turbūt tokio nenusipirks. O gal išdalyti po butelį Svetlanai, Izabelai Saveljevnei ir Taskonui, girdi, darbo vietoje kilnoti taurelės neleidžiu, bet namie išgerkit į mano sveikatą.

— Ne, — Maksimas maloniai nusišypsojo, — baikeriai viskį ne itin geria, mes juk dažniausiai važiuoti.

— Tikrai? O ką baikeriai geria? — paklausė Sergejus.

— Na, alų, žinoma, bet dažniausiai DBA.

— Ką ką?

— Didelę baikerių arbatą — į alaus bokalą du pakeliai, o geriau trys arbatos, cukraus ir užplikai.

Beje, pagalvojo Sergejus, kodėl gi nepasiūlius jam arbatos? Būtų kažkaip nesvetingai — žmogus atėjo pasveikinti, o aš...

— Jūs turbūt esate buvęs geras gydytojas? — naiviai paklausė

baikeris, atsargiai siurbčiodamas Svetlanos atneštą karštą arbatą iš smulkiomis mėlynomis gėlytėmis marginto puodelio.

— Kodėl esu buvęs? — pašaipiai paklausė Sablinas.

— Na, jus turbūt už kažką į lavonų skrodikus nurašė. Prisiidirbote, ar ne? Ar už girtavimą išvijo?

Viešpatie, kiek kartų Sergejui teko visokiems neišmanėliams aiškinti savo profesijos esmę! Jau įgriso. Bet šis vaikinai simpatiškas, gal nereikėtų ant jo išsilieti ir šturksčiai kalbėti, nors ir kaip knieti.

— Medicinoje prisidirbti išvis negalima, — ramiai atsakė jis. — Jokiose jos srityse. Ir nereikia manyti, kad yra tokių medicinos sričių, kur girtauti negalima, ir tokių, kur galima. Tai labai neteisinga nuomonė.

— Juk čia lavoninė, — tvirtai įsitikinęs, ramiai ištare Maksas. — Čia vien numirėliai, kokia gi čia medicina? Medicina — kai gyvus žmones gydo, o čia jau niekuo jiems nebepadėsi.

— Na, ir koks skirtumas?

— Na, kaip... Kad gyvus gydytum, reikia visko daug išmanyti, mokėti ir panašiai, o su numirėliais dirbti — kam tie mokslai? Perpjovei, pasižiūrėjai, ir visas mokėjimas. Bet kas galėtų. Net ir mane per porą savaitių galima įpratinti.

— Manai? Gerai, eime kartu, — ryžtingai tarė Sergejus. — Pamatysi. O kartu ir aš pasižiūrėsiu.

Sablinas nepastebimai ėmė kreiptis „tu“, ir kažkodėl pirmą kartą gyvenime jam tai nepasirodė netinkama.

— Į ką? — nepatikliai prisimerkė Maksas.

— Į numirėlį. Tai yra į lavoną. Lavonų nebijai?

— Lyg ir ne...